

BRONVERWIJZINGEN

Afkorting en : DN-Dīgha Nikāya
 MN-Majjhima Nikāya
 SN-Saṃyutta Nikāya
 AN-Aṅguttara Nikāya

DE BOEDDHA

<i>Deel</i>	<i>Pagina</i>	<i>Regel</i>	<i>Bron</i>
Hoofdstuk 1			
1	2	1	Diverse sutta's
	4	25	AN 3-38, Sukhumālā-sutta
	5	10	MN 3-26, Ariyapariyesana-sutta
	5	22	Diverse sutta's
	6	23	MN 9-85, Bodhirājakumāra-sutta
	6	28	Diverse sutta's
	7	11	Sutta-nipāta 3-2, Padhāna-sutta
	7	17	Diverse sutta's
	8	1	Vinaya, Mahāvagga 1
	8	27	DN 16, Mahāparinibbāna-sutta
2	10	1	DN 16, Mahāparinibbāna-sutta
	10	23	Parinibbāna-sutta
	12	19	Parinibbāna-sutta
	12	25	DN 16, Mahāparinibbāna-sutta
Hoofdstuk 2			
1	14	1	Amitāyur-dhyāna ṣi Vimalakīrti- nirdeśa sūtras
	14	6	Śūraṃgama-sūtra
	14	11	Vimalakīrtinirdeśa ṣi Mahā- parinirvāṇa sūtras

<i>Deel</i>	<i>Pagina</i>	<i>Regel</i>	<i>Bron</i>
	15	3	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 16
	15	23	Mahāyāna-jātaka-cittabhūmi- parīkṣa-sūtra
	16	4	Mahāparinirvāṇa-sūtra
2	18	1	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 3
	18	23	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 4
	20	12	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 5
3	23	1	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 16
Hoofdstuk 3			
1	25	1	Avataṃsaka-sūtra 5
	26	4	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	26	11	Parinibbāna-sutta
	26	19	Suvarṇaprabhāsottamarāja-sūtra 3
2	29	1	Avataṃsaka-sūtra
	29	8	Avataṃsaka-sūtra 34, Gaṇḍa-vyūha
	29	13	Kleine Sukhāvativyūha-sūtra
	29	18	Avataṃsaka-sūtra
	30	1	SN 35-5
	30	6	Mahāparinirvāṇa-sūtra
3	32	1	MN 8-77, Mahāsakulūdayi-sutta
	32	22	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	33	11	Laṅkāvatāra-sūtra
	33	24	Avataṃsaka-sūtra 32
	34	13	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 25
	34	17	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	35	4	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 2
	35	21	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 3

Deel *Pagina* *Regel* *Bron*

DE DHARMA

Hoofdstuk 1

1	38	1	Vinaya, Mahāvagga 1-6 ṣi SN56-11-12, Dhammacakka-pavattana-sutta
	39	18	Itivuttaka 103
	40	1	MN 2, Sabbāsava-sutta
	40	9	Sūtra van Tweeënveertig Hoofdstukken 18
	40	25	Śrīmālādevīsīmhanāda-sūtra
3	43	1	Avataṃsaka-sūtra 22, Daśa-bhūmika

Hoofdstuk 2

1	47	1	MN 4-35, Cūḷasaccaka-sutta
	49	5	AN 5-49, Muṇḍarāja-vagga
	49	14	AN 4-185, Samaṇa-sutta
	49	22	AN 3-134, Uppāda-sutta
2	50	1	Laṅkāvatāra-sūtra
	50	6	Avataṃsaka-sūtra 2
	50	18	Avataṃsaka-sūtra 16
	51	5	Avataṃsaka-sūtra 22, Daśa-bhūmika
	51	14	Laṅkāvatāra-sūtra
	51	21	AN 4-186, Ummagga-sutta
	51	26	Dhammapada 1, 2, 17, 18
	52	13	SN 2-1-6, Kāmada-sutta
3	53	1	Avataṃsaka-sūtra 16
	53	10	Laṅkāvatāra-sūtra

<i>Deel</i>	<i>Pagina</i>	<i>Regel</i>	<i>Bron</i>
	54	2	MN 3-22, Alagaddūpama-sutta
	54	23	Laṅkāvatāra-sūtra
	55	1	Laṅkāvatāra-sūtra
4	58	1	Vinaya, Mahāvagga 1-6
	58	16	Laṅkāvatāra-sūtra
	58	22	SN 35-200, Dārukkhandha-sutta
	59	9	Laṅkāvatāra-sūtra en andere
	59	27	MN 2-18, Madhupiṇḍika-sutta
	60	14	Laṅkāvatāra-sūtra
	61	4	Laṅkāvatāra-sūtra
	62	1	Vimalakīrtinirdeśa-sūtra
	64	1	Avataṃsaka-sūtra 34, Gaṇḍa- vyūha
	64	12	Laṅkāvatāra-sūtra en andere
Hoofdstuk 3			
1	66	1	Vinaya, Mahāvagga 1-5
	66	18	Vinaya, Cūlavagga 5-21
	67	3	Śūraṃgama-sūtra
2	72	1	Śūraṃgama-sūtra
	73	27	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	74	7	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 7 & Śūraṃgama-sūtra
	74	24	Avataṃsaka-sūtra 32
	75	2	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	75	7	Brahmajāla-sūtra
	75	18	Mahāparinirvāṇa-sūtra
3	77	1	Mahāparinirvāṇa-sūtra
Hoofdstuk 4			
1	82	1	Śrīmālādevīsīṃhanāda-sūtra

<i>Deel</i>	<i>Pagina</i>	<i>Regel</i>	<i>Bron</i>
	83	9	AN 2-11
	83	13	Itivuttaka 93
	83	21	Vinaya, Mahāvagga
	84	5	AN 3-68, Aññātiṭṭhika-sutta
	84	23	AN 3-34, Āḷavaka-sutta
	85	13	Vaipulya-sūtra
	85	19	Vinaya, Mahāvagga 1-6, Dhamma- cakkpravattana-sutta
	85	24	MN 2-14, Cūḷadukkhakkhandha- sutta
	86	13	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	87	11	Itivuttaka 24
2	89	11	MN 6-51, Kandarakā-suttanta
	89	20	AN 3-130
	90	6	AN 3-113
3	91	1	Itivuttaka 100
	91	15	Sūtra van een Parabel
	92	15	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	93	25	AN 3-62
	94	12	AN 3-35, Devadūta-sutta
	95	14	Therīgāthā Aṭṭhakathā
4	97	1	Sukhāvatīvyūha-sūtra vol.2
Hoofdstuk 5			
1	103	1	Sukhāvatīvyūha-sūtra vol.1
	106	10	Sukhāvatīvyūha-sūtra vol.2
	107	18	Amitāyur-dhyāna-sūtra
2	111	1	Kleine Sukhāvatīvyūha-sūtra

Deel *Pagina* *Regel* *Bron*

DE PRAKTIJK

Hoofdstuk 1

1	116	1	MN 2, Sabbāsava-sutta
	117	27	MN 3-26, Ariyapariyesana-sutta
	118	15	SN 35-206, Chapāna-sutta
	119	14	Sūtra van Tweeënveertig Hoofdstukken 41-2
	121	20	MN 2-19, Dvedhāvitakka-sutta
	122	13	Dhammapada Aṭṭhakathā
2	124	1	AN 3-117
	124	14	MN 3-21, Kakacūpama-sutta
	127	14	MN 3-23, Vammīka-sutta
	128	26	Jātaka IV-497, Mātaṅga-Jātaka
	132	2	Sūtra van Tweeënveertig Hoofdstukken 9
	132	11	Sūtra van Tweeënveertig Hoofdstukken 11
	133	3	Sūtra van Tweeënveertig Hoofdstukken 13
	134	2	AN 2-4, Samacitta-sutta
3	135	1	Samyuktaratnapiṭaka-sūtra
	139	22	Upamā-śataka-sūtra
	142	27	Mahāprajñāpāramitā-upadeśa- śāstra
	144	5	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	144	25	Samyuktaratnapiṭaka-sūtra

Hoofdstuk 2

1	148	1	MN 7-63, Cūḷamālunkya-sut-tanta
---	-----	---	---------------------------------

<i>Deel</i>	<i>Pagina</i>	<i>Regel</i>	<i>Bron</i>
	149	28	MN 3-29, Mahāsāropama-sutta
	151	10	Mahāmāyā-sūtra
	151	26	Theragāthā Aṭṭhakathā
	153	15	MN 3-28, Mahāhatthipadopa-ma-sutta
	154	2	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	154	15	Avadānaśataka-sūtra
	155	18	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	157	5	Pañcaviṃśatisāhasrikā-prajñāpāramitā-sūtra
	158	12	Avataṃsaka-sūtra 34, Gaṇḍa-vyūha
2	160	1	AN 3-88
	160	23	AN 3-81
	161	7	AN 3-82
	161	24	Parinibbāna-sutta vol.2
	162	22	MN 14-141, Saccavibhanga-sutta
	163	24	Parinibbāna-sutta vol.2
	164	14	AN 5-16, Bala-sutta
	164	20	Avataṃsaka-sūtra 6
	165	17	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	166	4	Samyuktaratnapīṭaka-sūtra
	166	21	Suvarṇaprabhāsa-sūtra 26
	167	9	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	168	8	Theragāthā Aṭṭhakathā
	168	26	Jātaka 55, Pañcāvudha-Jātaka
	169	28	Itivuttaka 39 ṣi 40
	170	7	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	170	11	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	170	17	AN 5-12

<i>Deel</i>	<i>Pagina</i>	<i>Regel</i>	<i>Bron</i>
	170	25	Parinibbāna-sutta
	171	9	Śūraṅgama-sūtra
3	173	1	SN 55-21 & 22, Mahānāma-sutta
	173	22	AN 5-32, Cundī-sutta
	174	8	Vimalakīrtinirdeśa-sūtra
	174	22	Śūraṅgama-sūtra
	174	28	Sukhāvāṭṭyūha-sūtra vol.2
	175	11	SN 1-4-6
	175	14	Avataṃsaka-sūtra 33
	176	6	Avataṃsaka-sūtra 24
	176	20	Suvarīnaprabhāsa-sūtra 4
	177	2	Amitāyur-dhyāna-sūtra
	177	6	Sukhāvāṭṭyūha-sūtra
	177	13	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	178	6	MN 2-16, Cetokhila-sutta
	178	22	Sukhāvāṭṭyūha-sūtra vol. 2
4	180	1	Dhammapada
	186	19	SN 1-4-6
	187	6	AN
	187	10	Mahāparinirvāṇa-sūtra

DE GEMEENSCHAP

Hoofdstuk 1

1	190	1	Itivuttaka 100 & MN 1-3, Dhammadāyāda-sutta
	190	9	Itivuttaka 92
	190	18	Vinaya, Mahāvagga 1-30
	191	18	MN 4-39, Mahā-assapura-sutta

<i>Deel</i>	<i>Pagina</i>	<i>Regel</i>	<i>Bron</i>
	192	23	MN 4-40, Cūḷa-assapura-sutta
	193	18	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 10
	193	24	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 10
	194	6	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 14
2	196	1	SN 55-37, Mahānāma-sutta
	196	12	AN 3-75
	196	20	SN 55-37, Mahānāma-sutta
	197	1	SN 55-54, Gilāyaṇaṃ-sutta
	197	8	Avataṃsaka-sūtra 22
	198	19	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	201	3	Avataṃsaka-sūtra 7
	203	17	Mahāmāyā-sūtra
	204	13	Avataṃsaka-sūtra 21
	205	7	Mahāparinirvāṇa-sūtra
3	207	1	DN 31, Siṅgālovāda-sutta
	212	6	AN 2-4, Samacitta-sutta
	212	20	AN 3-31
	213	2	Jātaka 417, Kaccāni-Jātaka
	214	23	DN 31, Siṅgālovāda-sutta
	215	8	Dhammapada Aṭṭhakathā 1
	216	13	(Birmaanse Commentaren)
	217	4	Śrīmālādevāsīṃhanāda-sūtra
Hoofdstuk 2			
1	219	1	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	220	14	AN 3-118, Soceyyan-sutta
	221	27	SN
	222	13	Vinaya, Mahāvagga 10-1 & 2
	222	23	DN 16, Mahāparinibbāna-sutta
	223	25	Vinaya, Mahāvagga 10-1 & 2

<i>Deel</i>	<i>Pagina</i>	<i>Regel</i>	<i>Bron</i>
2	227	1	SN
	227	22	Antarābhava-sūtra
	228	3	Vimalakīrtinirdeśa-sūtra
	229	4	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	229	24	Kleine Sukhāvāṭīvyūha-sūtra
	230	4	Sukhāvāṭīvyūha-sūtra
	230	19	Vimalakīrtinirdeśa-sūtra
3	231	1	Dhammapada Aṭṭhakathā 1
	231	10	AN 34-2
	232	6	Dhammapada Aṭṭhakathā 1
	232	26	AN 5-1
	233	4	Mūla-sarvāstivāda-vinaya San.ghabheda-vastu 10
	233	21	MN 9-86, Aṅgulimāla-sutta
	234	17	AN 26

APPENDICES

KORTE GESCHIEDENIS VAN HET BOEDDHISME

–Overlevering van India naar Japan–

1. INDIA

Een van de doorslaggevende gebeurtenissen in de geestelijke geschiedenis van de mensheid is ongetwijfeld het optreden van het, Licht van Azië' in Midden-India: het is het ontspringen van de Grote Wijsheid en het Grote Mededogen, welke, in de loop der tijden, een verrijking betekenen voor de menselijke geest, over de gehele wereld en vanaf die vele eeuwen tot op de dag van vandaag.

Buddha Gautama, die bij de latere Boeddhisten bekend werd als Shakyamuni of „de Wijze van de Shakya-clan”, verliet zijn woonst, werd een bedelmonnik en trok naar het zuiden toe, naar het koninkrijk Magadha. Men neemt aan dat dit plaats vond in het midden van de zesde eeuw vóór onze tijdrekening en dat hij uiteindelijk Verlichting verwezenlijkte onder een Bodhi-boom. Gedurende vijfenveertig jaar, tussen zijn verlichting en zijn heen-gaan in het Maha-pari-nirvana, bleef hij zonder aflaten de lering van Wijsheid en Mededogen verbreiden. Als gevolg hiervan bleven grote Boeddhistische leraren optreden in de koninkrijken en diverse stammen in Midden-India.

Ten tijde van koning Asoka (die regeerde van 268 tot 232 vóór onze tijdrekening), de derde heerser van de Maurya dynastie, verspreidde de leer van de Boeddha zich over het geheel van India en zelfs buiten de grenzen van Asoka's rijk.

Het Maurya-rijk besteed reeds ten tijde van de stichter van de dynastie (Chan-drugupts, heersend ca. 317-293 v.o.t.) een groot gebied, dat zich uitstreckte vanaf het Himalaya-gebergte in het noorden, tot voorbij het Vindhya-gebergte in het zuiden, en van de Golf van Bengalen in het oosten tot het Hindu-Kush-gebergte in het westen. Koning Asoka vergrootte dit gebied tot geheel het Dekkan-plateau, met de verovering o.a. van Kalinga.

Naar verluid, was deze koning alom gekend voor zijn driftigheid; zijn volk noemde hem daarom Chandāsoka (de „Razende Asoka”); maar

dit karakter onderging een plotse en grondige verandering toen de koning beseftte hoe wreed zijn verovering van Kalinga wel geweest was. Daarop werd hij een ernstig volgeling van de Lering van Wijsheid en Mededogen. Hierop handelde hij steeds als een overtuigd en consequent Boeddhist. Twee ondernemingen van hem in deze zin dienen door de geschiedenis bewaard te blijven.

In de eerste plaats gaat het om zijn „Rotsedicten”: Koning Asoka maakte zijn op de Leer van de Boeddha gegronde besluiten bekend door middel van stenen pilaren of gladgeschuurde rotsoppervlakken die hij op talrijke plaatsen liet aanbrengen. Hierin verkondigde hij aan zijn onderdanen de lering van de Boeddha. Daarnaast zond hij boodschappers vanuit zijn koninkrijk in alle richtingen om de lering van Wijsheid en Mededogen ook buiten India bekend te maken. Bij de merkwaardigste zendingen zijn de missies die hij naar de Westerse wereld zond, o.m. naar de Griekse koninkrijken Syrië, Egypte, Kyrene, Macedonië en Epirus. Op deze wijze hoopte hij het Boeddhisme in het westen bekend te maken. Bovendien zond hij Mahendra (in het Pali ‚Mahinda’) naar Sri Lanka om er de Leer van de Verhevene te vestigen.

2. DE OPKOMST VAN HET MAHAYANA BOEDDHISME

Over de ‚oostwaartse beweging van het Boeddhisme’ werd door de latere Boeddhisten heel wat gesproken. Maar gedurende de eerste eeuwen, was het Boeddhisme hoofdzakelijk naar het westen gekeerd en het is eerst rond het begin van onze tijdrekening dat het Boeddhisme zich naar het oosten begon te keren. Maar vooraleer we deze wending naar het oosten gaan bespreken, moeten we melding maken van de grote verandering die ondertussen in het Boeddhisme plaats gevonden had. Deze verandering was een soort „New Wave”, een reoriëntatie die in het Boeddhisme plaats aan het grijpen was. Deze nieuwe wending staat bekend als het Mahayana Boeddhisme, of Boeddhisme van het Grote Voertuig. Te dien tijde immers was deze opvatting over de Leer van de Boeddha vastere grond aan het krijgen.

Wanneer, hoe en waarom begon deze reoriëntatie zich te

verbreiden? Men kent geen voldoeningschenkend antwoord op deze vragen. Onder alle elementen waarvan we historisch zeker zijn, is er vooreerst de wending genomen door enkele progressieve monniken uit de Mahāsaṃghika school (de strekking van de ‚Grote Gemeenschap‘). Bovendien staat het echter eveneens vast dat sommige elementen van het latere Mahayana reeds aan te treffen zijn in diverse geschriften van vóór onze tijdrekening. Wanneer de Mahayana-geschriften tot volle opbloei komen, o.a. door het genial denken van Nāgārjuna, blijkt het Mahayana Boeddhisme reeds een levendige en volwassen vorm aangenomen te hebben.

De rol die het Mahayana Boeddhisme vervuld heeft in de lange geschiedenis van het Boeddhisme, is buitengewoon groot. Zo sttat het Boeddhisme in China en Japan b.v. geheel in het teken van de Mahayana-leringen. Dit moet geen verbazing wekken wanneer men er rekening mee houdt dat in die ‚nieuwe‘ wending die het Boeddhisme genomen had, er een nieuw ideaal doorbrak: het uiteindelijke heil voor de grote massa’s, waarbij gedacht werd aan een vorm van ‚heiligen‘, Bodhisattva’s genoemd, die dit ideaal in de praktijk omzetten. Men mag bovendien niet uit het oog verliezen dat deze nieuwe interpretatie van de Leer een duidelijke spirituele verrijking was die ook op intellectueel vlak gezorgd heeft voor psychologische en metafysische hoogtepunten. Ofschoon deze nieuwe oriëntering stelde op het traditionele onderricht van Buddha Gautama, werden nieuwe belichtingen betreffende Wijsheid en Mededogen uitgewerkt. Dankzij deze nieuwe vormen verkreeg het Boeddhisme een energie en een drijkkraft sterk genoeg om verre landen in het oosten te bevruchten.

3. CENTRAAL-AZIË

Het was via Centraal-Azië dat China voor het eerst in contact kwam met het Boeddhisme. Daardoor is het onmogelijk te spreken over de verspreiding van de Leer vanuit India naar China, zonder rekening te houden met de „Zijdeweg” die dwars doorheen de landen en streken van Centraal-Azië liep als de grote verbindingsweg tussen West en Oost. Deze verbindingsweg werd opengesteld onder koning Hu van de Han-

dynastie (welke regeerde van 140 tot 87 v.o.t.). Te dien tijde strekte het Chinese rijk zich ver naar het westen uit en talrijke landstreken ondergingen de invloed van China, als b.v. Ferghana, Sogdiana, Tukhara en zelfs Parthië. Immers de handelsgeest die sedert Alexander de Grote zo'n aanzienlijke rol gespeeld heeft in de relaties tussen die streken, was zeer actief gebleven. Langsheen deze oude route die doorheen deze landen liep, speelde zijde inderdaad een hoofdrol, vandaar de naam die aan deze weg gegeven werd. Het is zowat rond het begin van onze jaartelling dat de commerciële en culturele contacten tussen India en China plaats vonden. Zo komt het dat deze Zijdedeweg meteen ook zo belangrijk werd voor de verspreiding van het Boeddhisme.

4. CHINA

De geschiedenis van het Chinese Boeddhisme begint feitelijk met het ontvangen van de Boeddhistische geschriften en hun vertaling in het Chinees. Meestal neemt men aan dat het oudste in het Chinees vertaalde geschrift de *Ssu-shih-ehrchâng-ching* is, de „Leer-rede in Tweeënveertig Paragrafen” is, een vertaling uitgevoerd door Kāśyapamātanga en anderen gedurende het Ying-p'ing tijdperk (58-76) van koning Ming van de Latere Handynastie; volgens de moderne tekstkritiek is dit evenwel slechts een twijfelachtige legende. Als auteur van deze vertaling ziet men nu veeleer An-shih-kaio, die als vertaler werkzaam waste Lo-yang van ca.148 tot 171. Vanaf die tijd bleven de vertaalwerkzaamheden in China doorgaan voor wel een goede duizend jaar, namelijk tot de tijd van de Noordelijke Sungdynastie (960-1129).

Gedurende de eerste periode van vertaalwerk, die zo'n belangrijke rol speelde bij de introductie van geschriften en leringen in China, waren het hoofdzakelijk priesters en monniken vanuit de Centraalaziatische gebieden die werkzaam waren. Zo b.v. was de zojuist vermelde An-shih-kaio afkomstig uit Parthië; K'ang-sêng-kai kwam naar Lo-yang vanuit de streek van Samarkand rond de 3de eeuw; hij vertaalde de *Sukhāvativyūha-sūtra* (de „Leerrede van het Reine Land”). Een ander priester, Chu-fa-hu of Dharmaraksha, beroemd om zijn vertaling van de *Saddharmapundarīka-sūtra*, was afkomstig uit Tukhāra; hij verbleef te

Lo-yang van het einde van de 3de eeuw tot het begin van de 4de eeuw. Het vertaalwerk naar het Chinees bereikte echter zijn hoogtepunt met de komst van Kūmarajīva, afkomstig uit Kucha, werkzaam in China gedurende de eerste helft van de 5de eeuw.

Het is rond diezelfde tijd ook dat Chinese priesters beginnen India te bezoeken, hoofdzakelijk met de bedoeling Sanskriet te leren. De pionier van deze reizen was Fa-hsien (339-420?): hij verliet Lo-yang in 399 en kwam terug vijftien jaar later na een verblijf in India. De belangrijkste van alle priesters die naar India trokken was Hsuan-chuang (602-664) die vertrok in 627 en slechts negentien jaar later, in 645 terugkwam. Vermeldenswaard is ook I-ching (635-713), niet te verwarren met het boek I-ching, die langs de zuidelijke route overzee in 671 naar India vertrok en via dezelfde route, maar vijftientig jaar later, terugkeerde.

Deze priesters trokken naar India hoofdzakelijk om Sanskriet te leren; ze keerden meestal terug als dragers van Boeddhistische geschriften die ze als belangrijk uitgezocht hadden en die ze nadien ook in het Chinees vertaalden. De talenkennis van b.v. Hsuan-chuang was werkelijk merkwaardig en dankzij zijn ijver en doorzettingsvermogen, bereikte het vertaalwerk een nieuw hoogtepunt. Het werk verricht tijdens de eerste periode, o.a. door Kumārajīva, noemt men de ‚Vroege Vertalingen‘; het werk verricht door Hsuan-chuang en latere vertalers, noemt men de ‚Nieuwe Vertalingen‘.

Zich baserend op de ontzaglijke hoeveelheid boeken die ze uit het Sanskriet vertaald hadden, konden de Chinese meesters hun spiritueel denken en hun religieuze activiteit geleidelijk maar onvermijdelijk de weg van een sinisering laten opgaan. In hun aanpak verscheen duidelijk hun Chinese aard, met de typische bekommernissen en problemen eigen aan de Chinese mentaliteit. Dat de priesters in eerste instantie hun metafysische instelling richtten op „niet-substantialiteit“ (ook „leegheid“ genoemd), waarvan hoofdzakelijk sprake is in de Prajnāpāramitā-literatuur, is een gevolg van deze Chinese inslag. Later keerden ze zich helemaal af van de stromingen van het ‚Kleine Voertuig‘ (‚Hinayana‘) en concentreerden ze zich op de hoofdlijnen en gevolgtrekkingen van het Mahayana, het Grote Voertuig. Deze neiging kan men het best volgen in de leringen van de Tendai-school; er wordt gezegd dat het hoogtepunt

van deze Chinese gedachtengang te vinden is in het verschijnen van de Zen-school.

Het was in de tweede helft van de zesde eeuw dat de Tendai-school haar filosofisch hoogtepunt bereikte met de grote meester Chih-i (538—597), welke beschouwd wordt als de derde patriarch van de school. Hij was een van de meest opmerkelijke figuren in het Chinese Boeddhistische denken en zijn critische indeling van het onderricht van de Boeddha in Vijf Periodes en Acht Doctrines heeft lange tijd een diepe invloed uitgeoefend op het Boeddhisme zowel in China als in Japan.

Een overzicht van het vertaalwerk in China toont aan dat de verschillende leerredenen ingevoerd werden zonder dat er rekening gehouden werd met hun datering en dat het vertaalwerk geschiedde in functie van de beschikbare boeken. De overvloed aan teksten ingevoerd buiten elk logisch verband maakte het steeds maar moeilijker hun oorsprong en hun waardering te meten. Het werd dan ook als dringend nodig gevoeld het Boeddhisme als een geheel te evalueren en duidelijk uit te maken welk standpunt men tegenover elk van die teksten diende in te nemen. Het is in het evalueren van de respectiefflijke waardes van de leerredenen dat de Chinese gedachtengang zich het duidelijkst reveleert. De evaluatie gegeven door Chih-i is systematisch en daardoor ook zeer overtuigend. Door het opkomen van modern research-werk op dit gebied was het evenwel onvermijdelijk dat de invloed van Chih-I's systematiek een flinke deuk kreeg.

In de geschiedenis van het Chinese Boeddhisme is de Zen-school „diegene die het laatst komt”. Er wordt verhaald dat deze strekking vanuit het buitenland in China ingevoerd werd door een monnik, zekere Bodhidharma (-528?); de grote bloei van de Zen-school dateert evenwel van de tijd van Huinêng (638-713), zesde patriarch van de lijn. Sedert de achtste eeuw vertoonde deze stroming in China een groot aantal talentvolle priesters en leermeesters, waardoor Zen tijdens meerdere eeuwen een hoge bloei kende.

Uit dit alles blijkt dat door het invoeren van het Boeddhisme in China, dit een nieuw karakter kreeg, in overeenstemming de een diep wortelende aard van de Chinese mentaliteit. Toch blijft dit Boeddhisme in zijn grondslagen een echt Boeddhisme, ook onder de kleuring eigen

aan de Chinese geest. Hierdoor is de stroming van de Leer van Buddha Gautama frisser en krachtiger geworden, vital genoeg om de streken oostelijk van China op hun beurt te verrijken.

5. JAPAN

De geschiedenis van het Boeddhisme in Japan begint in de zesde eeuw. In 538 zendt de koning van Pochi (of Kudara, in Korea) naar het hof van Keizer Kinmei van Japan een Boeddhabeeld en enkele Boeddhistische geschriften. Dit was de eerste officiële intrede van het Boeddhisme in Japan. De geschiedenis van het Japanse Boeddhisme is daarom meer dan 1400 jaar oud.

In deze lange geschiedenis kunnen we drie brandpunten vaststellen. Het eerste situeert zich in het Boeddhisme van zowat de 7de en 8ste eeuw. Dit komt materieel tot uiting in twee aanzienlijke tempels: de Hōryūji, opgericht in 607, en de Tōdaiji, ingehuldigd in 752. Bij het beschouwen van deze periode kan men niet ontkomen aan de indruk dat de cultuur in Azië een bijzondere opbloei kende, terwijl gelijktijdig in Europa duistere eeuwen aanbreken voor de Westerse cultuur. In het Verre Oosten ontbloeiende een verbazend actieve en rijke beschaving. In China, in Japan, in Midden-Azië, in India, in Zuidoost-Azië kende het intellectuele, religieuze en artistieke leven een hoogbloei. Parallel met deze stroming, overspoelde het Boeddhisme de Oosterse wereld met een golf van humanisme. In de Japanse culturele wereld wordt dit het duidelijkst geïllustreerd door de bouw van de verfijnde Hōryūji en van de indrukwekkende Tōdaiji. Daarnaast bereikte het religieuze en het artistieke leven merkwaardige hoogtepunten die aantonen in welke hoge mate de algemene culturele opbloei van het Aziatische continent in de meest oostelijke uithoek ervan werd geabsorbeerd.

De Japanse bevolking, die tot dan toe in een slechts half-beschaafde maatschappij geleefd had, baadde meteen plots in deze grote culturele vloed. Op zeer korte tijd opende zich de bloesem van een hoge beschaving voor dit volk. Hoe gelukkig was deze wending voor Japan! De belangrijkste factor in deze evolutie was onmiskenbaar het Boeddhisme. De Boeddhistische tempels werden belangrijke

maatschappelijke centra; hooggeleerde priesters waren de dragers van de nieuwe levensbeschouwing. Het Boeddhisme bracht niet enkel een religie, maar ook een brede en grote cultuur. Het is op deze wijze dat men het Boeddhisme dient te beschouwen zeker wat betreft deze periode van inplanting.

In de 9de eeuw zijn het twee grote priesters die op de voorgrond treden: Saichō (Dengyō Daishi, 767-822) en Kūkai (Kōbo Daishi, 774-835), beide stichters van twee Boeddhistische strekkingen, die men vaak samen vermeldt onder de hoofding van „HeianBoeddhisme”. Dit was de aanzet van een typisch Japans Boeddhisme. Hun bedoeling was terug te gaan naar de bronnen van de Leer en van de beoefening ervan. Om hun doel te verwezenlijken, richtten ze grote kloostergemeenschappen op, respectievelijk op de Hiei- en op de Kōya-berg. Gedurende de driehonderd jaar volgend op hun stichting, namelijk tot aan het Kamakura-tijdperk, beheersten deze twee esoterische vormen van Boeddhisme, de Tendai en de Shingon, het religieuze leven, hoofdzakelijk evenwel onder de aristocratie en aan het keizerlijke hof.

Het tweede brandpunt van het Japanse Boeddhisme kan men situeren in de 12de en 13de eeuw. In die tijd verschenen grote priesters zoals Hōnen (1133-1212), Shinran (1173-1262), Dōgen (1200-1253) en Nichiren (1222-1282). Spreken over Boeddhisme in Japan is onmogelijk zonder deze namen te vermelden. Hoe komt het dat juist deze periode zulke belangrijke meesters heeft voortgebracht? Dit is te danken aan het feit dat zij allen geconfronteerd werden met een gemeenschappelijk probleem. Maar welk was hun probleem? Waarschijnlijk was dit de aanvaarding van het Boeddhisme in alle volksslagen, een aanvaarding die uiteraard typisch Japans was.

Dit doet in ons de vraag rijzen: hoe is het mogelijk te spreken over een aanvaarding, dan wanneer Boeddhisme al sedert zoveel eeuwen in Japan ingeplant was? Historisch is dit immers zo; maar het is ook een feit dat de bevolking van dit land inderdaad eeuwen nodig heeft gehad om de geïmporteerde, vreemde religie te verteren geheel tot het volkseigene te maken. Het was weliswaar in de 7de en de 8ste eeuw dat in dit land de inspanningen om het Boeddhisme op te nemen begonnen; maar de ware vrucht van deze inspanningen kon slechts in de 12de en 13de eeuw geoogst worden.

Sedertdien heeft: het Boeddhisme in Japan blijven voortbouwen op de fundamenten gelegd door deze grote leermeesters. Sedert de tijd van hun optreden kende het Japanse Boeddhisme geen gelijkaardige bloei meer. Maar in de opvatting van schrijver dezes is er een ander punt dat onze aandacht verdient: het resultaat van hedendaags researchwerk wat betreft het oorspronkelijke Boeddhisme.

Sedert de tijd van de eerste aanvaarding van het Boeddhisme in Japan, stond het geheel in het teken van het Mahayana ten gevolge van de invloed van het Chinese Boeddhisme. En zeker sedert het optreden van de grote leraren in de 12de en 13de eeuw, vormde de Mahayana-lering de hoofdstroom om het even in welke school van Boeddhisme. In de geschiedenis van het Boeddhisme in Japan begon de bestudering van de oorspronkelijke vormen eerst tijdens het Meiji-tijdperk. De gestalte van Buddha Gautama herrees levendig vóór de ogen van diegenen die al te vaak vergaten dat naast de stichters van de grote Japanse Mahayana-scholen, ook de stichter zelf van het Boeddhisme aandacht verdiende. Het werd ook duidelijk dat men zich niet enkel kan houden aan de leringen van het Mahayana en de hoofdlijnen van het eigenlijke Boeddhisme buiten beschouwing laten. Totnutoe heeft deze nieuwe fase zich al te vaak uitsluitend doen voelen op het vlak van de academische studie en bleek ze niet krachtig genoeg om religieus enthousiasme te wekken in bredere lagen. Toch blijkt nu dat er een wending aan het komen is in de houding van de bredere volkslagen. Auteur dezes wil er het zijne toe bijdrage deze nieuwe wending in sterker daglicht te zetten. Hij hoopt dat hij hierdoor zal bijdragen tot het derde brandpunt in het Japanse Boeddhisme.

OVERDRACHT VAN BOEDDHA'S LEER

Het Boeddhisme is een religie opgebouwd op het onderricht van Shakyamuni, die gedurende vijfenveertig jaar zijn heilsleer verkondigd heeft. De woorden die hij bij de verspreiding van zijn leer gebruikte, zijn dan ook de grote autoriteit. Ondanks het feit dat er, naar men zegt wel 84.000 „poorten van de Dharma” zijn en ondanks de grote hoeveelheid scholen en strekkingen, zijn alle ervan gestoeld op de geschriften die op Shakyamuni teruggaan. De boeken waarin de Leer van de Boeddha bewaard is, worden in het Japans *Issaikyō* of *Daizokyō* geheten, d.i. de volledige verzameling van de schrifturen.

Shakyamuni beklemtoonde nadrukkelijk de kwaliteit van de mens; hij verkondigde daarom zijn onderricht in eenvoudige bewoordingen en in de volkstaal, zodat iedereen in staat zou zijn hem te begrijpen. Hij zette zijn onderricht onafgebroken voor tot op het ogenblik van zijn dood, op de leeftijd van 80 jaar, dit voor het welzijn van de mensheid.

Na Shakyamuni's heengaan, zetten zijn discipelen zijn prediking voort. Nochtans was het onvermijdelijk dat mettertijd en door het voortdurend voortvertellen en herhalen, er zich wijzigingen en variaties voordeden naargelang het min of meer duidelijk verstaan en verkondigen van de discipelen. Toch is het van belang dat de woorden van Shakyamuni met de grootste nauwkeurigheid overgeleverd worden en dat een zo groot mogelijk aantal mensen de gelegenheid krijgen er kennis van te nemen. Daarom kwamen de oudere discipelen bij elkaar om de woorden vast te leggen door aan elkaar de leerredenen voor te dragen. Aan dit gezamenlijk reciteren werd een lange tijd besteed. Dit werk wordt in't Japans *Ketsujyū*, d.i. disciplinevorming geheten. Dit toont aan met welke piëteit en nauwkeurigheid zij trachtten de woorden van de grote leraar over te dragen.

De aldus vastgelegde leer werd later ook neergeschreven. Bij deze schriftuur voegden zich dra commentaren en verklaringen door geleerde priesters van latere tijden. Deze teksten zijn gekend onder de Japanse benaming Ron (,verhandelingen'). De eigenlijke lering van Shakyamuni, samen met de latere commentaren en de disciplineregels worden in't Japans *Sanzō* genoemd, in't Sanskriet Tripitaka, d.i. de Drie Manden.

Deze *Sanzō* bestaat uit drie delen: *Kyōzō*, *Ritsuzō* en *Ronzō*. De term *-zō* in deze woorden betekent letterlijk ‚mand’ of ‚verzameling’ *Kyō* verwijst naar de ‚Leerredenen’ (in’t Sanskriet: *sūtra*); *Ritsu* betekent ‚Discipline’ (in’t Sanskriet: *vinaya*) en *Ron* verwijst naar de verhandelingen door ervaren priesters en meesters geschreven over de Leer (*abhidharma*).

Bijna alle scholen hadden een eigen canon (Sanskriet: *Tripitaka*, Pali: *Tipitaka*), maar de enige complete set die over is gebleven is die in Pali als eigendom van de Theravadins. Deze canon van Pali heft een belangrijke rol gespeeld als de gemeenschappelijke geschreven bron onder de boeddhisten van de landen in Zuid en Zuid-Oost Azië.

Volgens de overlevering zou het Boeddhisme in China in het jaar 67 van onze tijdrekening ingevoerd zijn geworden, onder de regering van koning Ming van de Latere (of Oostelijke) dynastie. Maar feitelijk is het slechts 84 jaar later namelijk in 151 dat de eerste Boeddhistische geschriften in China ingevoerd en vertaald werden. Omdat het Mahayana boeddhisme in die tijd in India reeds gevestigd was, werden de eerste geschriften en de geschriften van het Mahayana boeddhisme zonder onderscheid naar China overgeleverd. Gedurende meer dan 1.700 jaar werd sedertdien het vertaalwerk voortgezet. Het aantal aldus vertaalde en gepubliceerde werken bedraagt 1.440, in 5.586 boekdelen! De inspanningen om al deze vertaalde werken te bewaren begonnen reeds tijdens de Wei-dynastie; het drukken ervan begon tijdens de Noordelijke Sung-dynastie. Het is misschien interessant te weten dat het eerste boek dat ter wereld ooit gedrukt is geworden, is een Leerrede van de Boeddhā (9de eeuw). Sedert die tijd werden de boeken en verhandelingen van de Chinese geleerde priesters eveneens bij de schrifturen gevoegd, zodat het eigenlijk niet passend is deze latere werken bijde *Tripitaka* te rekenen. Reeds ten tijde van de Sui-dynastie kreeg de volledige verzameling de naam *Issaikyō* of ‚Volledige Verzameling van alle Geschriften’; ten tijde van de T’ang-dynastie werd de benaming *Daizokyō* ingevoerd: ‚Grote Verzameling van alle Geschriften’.

Het is rond de zevende eeuw dat het Boeddhisme in Tibet ingevoerd werd. Gedurende zowat 150 jaar, van de 9de tot de 11 de eeuw, werden de Boeddhistische geschriften er in het Tibetaans vertaald.

Gelet op het feit dat de schrifturen nadien ook vertaald zijn geworden in het Koreaans, het Japans, het Sinhalees, het Cambodiaans, het Turks, kortom in zo goed als alle Oosterse talen, en dat eveneens grote gedeeltes ervan vertaald zijn in het Latijn, het Frans, het Engels, het Duits, het Spaans en het Italiaans, kan men gerust zeggen dat tegenwoordig de zegening van Boeddha's leer zich verspreid heeft over alle landen van de wereld.

Nochtans, wanneer men dit feit dieper overweegt en afweegt in verband met de eigen kwaliteit van de vertalingen of de geschiedenis van de religie gedurende die twee duizend jaren, met die tienduizend of meer vertaalde boeken, blijkt het moeilijk de ware inhoud van Shakyamuni's woorden te vatten, zelfs met behulp van de gehele *Daizokyō*. Daarom is het zo noodzakelijk de punten van essentieel belang uit die *Daizokyō* uit te puren en er de criteria van te maken voor alle verdere religieuze standpunten.

In het Boeddhisme berust immers de hoogste autoriteit bij de woorden van Shakyamuni. Om deze reden dient de Leer van de Boeddha zo nauw mogelijk in verband gebracht te worden met de realiteiten van het dagelijkse leven. Is dit niet het geval, dan kan de menselijke geest van de diepte van de Leer afdwalen tot een blind geloof in een of ander leerstelsel. In deze zin is het dan ook zo belangrijk dat men zich de Leer waarlijk eigen maakt; wenselijk is daarom dat dit duidelijk en eenvoudig gebeurt, met een zo groot mogelijke objectiviteit, maar tevens met gebruik van woorden en begrippen die als vertrouwd ervaren worden doordat ze in ons leven van alledag voorkomen.

Dit boek is ontstaan ten gevolge van dergelijke overwegingen, waarbij de „stroom” van de *Daizokyō*, met zijn wordingsgeschiedenis van over de tweeduizend jaar, ervaren werd als een waardevolle nalatenschap. Vanzelfsprekend kan ook deze publicatie niet als een perfectie beschouwd worden. De woorden van de Boeddha zijn eindeloos diep in hun betekenis en de werkzaamheid van het Boeddhisme is zo mateloos dat men er de ware draagwijdte niet van kan beseffen.

Het is de ernstige wens van de auteur dat dit boek, uitgave na uitgave, almaar duidelijker, nauwkeuriger en waardevoller wordt.

GESCHIEDENIS VAN HET BOEK „DE LEER VAN DE BOEDDHA”

Deze tekst is gebaseerd op een herwerkte en samengevatte oorspronkelijk Japanse uitgave van de *Newly Translated Buddhist Texts*, verschenen in juli 1925 en gepubliceerd door het Genootschap voor Verspreiding, gerimuleerd door Rev. Muan Kizu. Deze eerste Japanse uitgave werd verzorgd door Prof. Shūgaku Yamabe en Prof. Chizen Akanuma, in samenwerking met diverse Boeddhistische geleerden in Japan. De voorbereiding tot de publicatie duurde bijna vijf jaar!

Tijdens de Shōwa-periode (1926-1989), werd ook een *Popular Edition of Newly Translated Buddhist Texts*, eveneens in het Japans gepubliceerd door hetzelfde Genootschap en intensief verspreid doorheen heel Japan.

In juli 1934, toen de Pan-Pacific Buddhist Youths' Meeting in Japan gehouden werd, werd een Engelse vertaling van de *Popular Edition of Buddhist Texts*, gepubliceerd door de zorgen van de All Japan Buddhist Youths' Federation, onder de titel *The Teaching of Buddha*. Dit werk werd verzorgd met de medewerking van Mr. D. Goddard. In 1962, ter gelegenheid van de 70ste verjaardag van de introductie van het Boeddhisme in Amerika, publiceerde Mr. Yehan Numata, oprichter van de Mitutoyo Company, een nieuwe Engelse uitgave van *The Teaching of Buddha*.

In 1965 richtte Mr. Numata te Tokyo de Buddhist Promoting Foundation op met als objectief het populariseren van deze Engelse tekst als hoofdactiviteit van deze stichting.

Met de bedoeling dit plan te verwezenlijken, werd een comitee opgericht in 1966 om de tekst van *The Teaching of Buddha* te herzien. Leden van dit comitee waren de professoren Kazuyoshi Kino, Shūyū Kanaoka, Zennō Ishigami, Shinkō Sayeki, Kōdō Matsunami, Shōjun Bandō en Takemi Takase. Prof. Fumio Masutani, Mr. N.A. Waddell en Mr. Toshisuke Shimizu werkten eveneens aan deze herziening. Op die manier was het mogelijk van *The Teaching of Buddha* een Engels-Japanse uitgave te verzorgen in een geheel nieuwe opvatting.

In 1972 ondernamen de professoren Shūyū Kanaoka, Zennō

Ishigami, Shōyū Hanayama, Kwansei Tamura en Takemi Takase een op basis van de Engels-Japanse editie een compilatie van een Engelse versie, welke in hetzelfde jaar werd uitgegeven.

Vervolgens werd er een commissie, bestaande uit de professoren Ryōtatsu Shioiri, Takemi Takase, Hiroshi Tachikawa, Kwansei Tamura, Shōjun Bandō, and Shōyū Hanayama (eindredacteur), ingesteld om een hercompilatie te maken van de Japanse versie van De Leer van de Boeddha, welke werd uitgegeven in 1973.

Wederom maakte in 1974 een commissie bestaande uit professoren Kōdō Matsunami, Shōjun Bandō, Shinkō Sayeki, Dōyū Tokunaga, Kwansei Tamura, and Shōyū Hanayama (eindredacteur) een hercompilatie van de Engelse versie van De Leer van de Boeddha, met de medewerking van de heer Richard R. Steiner. Deze werd gecombineerd met de Japanse versie (uitgegeven in 1973), wat resulteerde in de uitgave van de Engels-Japanse editie van De Leer van de Boeddha.

In 1978 sloten professoren Shigeo Kamata en Yasuaki Nara zich bij de commissie aan. In 2001 sloten professoren Kenneth Tanaka, Shōgo Watanabe, Yoshiyasu Yonezawa, en Sengaku Mayeda (waarnemend eindredacteur) zich aan bij de redactionele commissie.

In 2013 veranderde de Stichting ter Bevordering van het Boeddhisme (de Boeddhisme Promotie Stichting) de status van haar organisatie van “naamloze vennootschap” naar “naamloze vennootschap voor het publiek belang.” Ter gelegenheid van deze verandering werd de redactionele commissie opnieuw gevormd met professoren Sengaku Mayeda (eindredacteur), Zennō Ishigami, Kiyotaka Kimura, Kenneth Tanaka, Makio Takemura, Yasuaki Nara, Chizuko Yoshimizu, Yoshiyasu Yonezawa, en Shōgo Watanabe. Sinds 2017 komt de commissie jaarlijks samen met het streven om De Leer van de Boeddha effectief te laten inspelen op de behoeften van de hedendaagse samenleving.

Mei 2017

INDEX BIJ "DE LEER VAN DE BOEDDHA"

<i>Het Leven van de Mens</i>	<i>Pag.</i>	<i>Regel</i>
Zin van het leven	5	10
Huidige toestand van de wereld	98	2
Ideale levenswijzen	228	3
Verkeerde levensinzichten	45	1
Juiste levensopvatting	41	1
Verkeerde levenswijze	58	1
Voor begoochelden (parabel)	127	14
Het leven van de mens (parabel)	91	15
Een leven van lusten en pqsies (parabel)	91	1
Wat ouden, zieken en doden ons leren (verhaal)	94	12
Dood is onvermijdelijk (verhaal)	95	14
De vijf dingen die men niet in deze wereld kan verwezenlijken	49	5
De vier waarheden in deze wereld in de geest	49	14
Zowel vegoocheling als Verlichting ontstaan in de geest	50	1
Twintig moeklijke maar waardevolle dingen	133	32
<i>Vertrouwen</i>		
Vertrouwen is het vuur	175	11
Vertrouwen heeft drie belangrijke aspecten	176	20
Vertrouwen is een manifestatie	177	24
Vertrouwen komt op in het openhartige gemoed	177	2
Waarheid vinden is even moeilijk als voor blinden een olifant te beschrijven	75	18
Waa de Boeddha-natuur aanwezig is, wordt		

	Index	
	<i>Pag.</i>	<i>Regel</i>
aangetoond door de ware leer (parabel)	78	26
Passie verbergt de Boeddha-natuur.....	74	7
Twijfel belet vertrouwen	178	6
De Boeddha is als een vader voor geheel de wereld en de mensen zijn als zijn kinderen	35	11
Boeddha's Wijsheid is wijd en diep als de oceaan	34	2
Boeddha's geest is vol Groot Mededogen	14	1
Boeddha's Mededogen is oneindig.....	15	3
De Boeddha heeft geen fysisch lichaam	13	5
De Boeddha heeft zijn leven lang gepredikt	23	1
De Boeddha gebruikte de fictie van leven en dood om de mensen te overtuigen	23	1
De Boeddha verlost de mensen uit hun lijden door gebruik te maken van parabels	18	6
„	18	23
De wereld van de Verlichting	229	16
Hoe wordt men volgeling van Boddha, Dharma en Samgha?	174	8
Hol leert men disciplineregels naleven, geestesconcentratie beoefenen en wijs handelen?	160	1
Het Edele Achtvoudige Pad	162	26
De zes paden om de andere oever te bereiken	164	20
De vier juiste handelwijzen	164	7
Vier te overwegen punten	163	24
De vijf vermogens om Verlichting te bereiken	164	14
De vier grenzeloze geestestoestanden	167	9
Zij die de Vier Edele Waarheden verstaan	39	18
's Mensen dood en de vergankelijkheid van het leven	12	11

Index

	<i>Pag.</i>	<i>Regel</i>
Wie de Naam van Amida Buddha reciteert wordt in het Reine Land geboren	113	6
Wees een licht voor jezelf	10	4
 <i>Geestelijke training</i> 		
Men dient te onderscheiden wat het belangrijkste is	148	11
Wees voorzichtig voor de eerste stappen	132	24
Vergeet niet wat je aan't zoeken bent (parabel)	149	28
Om iets te verwezenlijken, moet men moeite doen	155	18
Verman jezelf bij moeilijkheden (verhaal)	168	26
Laat je gemoed niet vertroebelen, ook niet in pijnlijke omstandigheden (berhaal)	124	14
Zij die het Edele Pad kennen en volgen, gaan met licht de duisternis in	40	9
Men vindt overal leringen voor's mensen leven.....	158	12
Mensen gaan in de richting waarheen hun gemoed ze drijft	121	20
Het essentiële van de leer is het eigen gemoed te beheersen	11	5
Controleer in de eerste plaats je gemoed	207	1
Als je je gemoed beheerst	121	26
Verskillende gemoedstoestanden (parabel).	118	15
Het gemoed is niet de ego-personaliteit	47	16
Laat je niet leiden door je gemoed	10	8
Bemeester je geest	151	26
Wees de meester van je gemoed	11	12
Alle kwaad domt van lichaam, mond en geest	87	22
De betrekkingen tussen de geest en het woord	125	25
Het lichaam is slechts een ontleend ding	142	27

	Pag.	Index Regel
Het lichaam zit vol allerlei onreinheden	130	24
Begeer niets	10	8
Hou lichaam, mond en geest rein	124	1
Wees onpartijdig	168	8

Het Lijden van de mens

Het menselijke lijden ontspringt uit gehechtheid	43	1
Hoe lijden voorkomen	12	20
Begoocheling en onwetendheid vormen de toegang tot de Verlichting	60	7
Hoe uit lijden bevrijd te geraken	116	1
Wanneer het hete vuur der passies dooft, dan eerst kan Verlichting bereikt worden	141	18
Begeerte is de ware bron van begoocheling	86	13
Denk aan begeerte als aan een adder die tussen bloemen verborgen zit	86	18
Wees niet gehecht aan dit brandend huis (parabel)	18	18
Passie is de bron van alle kwaal	118	5
Deze wereld is een brandend vuur	83	21
Wie achter roem en eer jaagt, verbrandt zichzelf	119	14
Wie achter weelde en passie jaagt, ruïneert zichzelf	119	21
Wijzen en dwazen verschillen van aard	134	2
Dwaze lui zijn niet bewust van hun feilen	140	20
Dwazen benijden andermans geluk doordat ze enkel naar de resultaten kijken	140	26
De manier waarop dwazen handelen (parabel)	146	5

Index

	<i>Pag.</i>	<i>Regel</i>
<i>Het Leven van alledag</i>		
Geven, en dan vergeten	165	23
Zeven soorten van gaven zonder rijk te zijn	166	4
Hoe rijk worden? (verhaal)	144	25
Hoe geluk voortge bracht wordt	132	15
Nooit een gekregen goedheid vergeten (verhaal)	138	22
Verschillen in karakters	89	20
Tegenslag volgt de stappen van de wraakzuchtige	132	2
Hoe wrokgevoelens overwinnen (verhaal)	224	7
Wees niet verstoord door andermans opmerkingen	122	13
Niet leven enkel vooe kleding, voedsel en onderdak	200	13
Voedsel en kleding zijn niet voor genot	116	24
Waar aan denken terwijl men eet	202	26
Waar aan denken terwijl men zich kleedt	202	5
Waar aan denken als men gaat slapen	203	11
Wat te denken wanneer het te koud of te warm is	203	1
Waar aan te denken in het dagelijkse leven	201	12
<i>Economia</i>		
Dingen dienen op de juiste wijze gebruikt te worden.....	215	14
Niemand bezit iets voor eeuwig	215	1
Men moet nooit bezittingen opstapelen enkel maar voor eigen genot	217	16
Hoe rijk worden (Verhaal)	144	25

	Pag.	Index Regel
<i>Gezinsleven</i>		
Het gezin is een plaats van contact	212	20
Wat een gezin schade berokkent	208	3
Manieren om de grote schuld tegenover de ouders terug te betalen	212	15
Het juiste gedrag van een zoon	208	17
De juiste verhouding tussen echtgenoot en echtgenote	209	18
Man en vrouw dienen hetzelfde geloof te hebben	216	13
<i>De „Huislozen”</i>		
Men is geen huisloze enkel omdat men als een monnik gekleed gaat en sutra's reciteert	192	28
De huislozen zijn geen erfgenamen van tempels of tempeleigendommen	190	1
Wie begerig is, kan geen echt monnik zijn	190	9
Het ware leven van de huisloze	191	27
<i>Het Leven in Gemeenschap</i>		
De zin van een leven in gemeenschap	220	8
De feitelijke toestand van gemeenschappen in deze wereld	98	2
Drie soorten van organisaties	220	14
Het echte leven in gemmnschap	220	24
Het grote licht dat de duisternis verlicht	219	8
Harmonie in de menselijke relaties	221	12
Middelen om een maatschappelijke organisatie tot harmonie te brengen	222	13
Het ideaal van Broederschap	221	19
Het sociale ideaal van de Boeddhist	229	4
Wie de orde verstoort, gaat ten onder (parabel)	139	22
Wie najverig en twistziek is, gaat ten onder	139	22

Index

	<i>Pag.</i>	<i>Regel</i>
Eerbied voor de ouderen (verhaal)	135	1
Hoe de student zich dient te gedragen tegenover zijn leermeester, en omgekeerd	209	3
Vriendschapsregels	209	28
Hoe goede vrienden kiezen	211	14
De verhouding tussen heer en dienaar	210	11
Gedrag tegenover misdadigers	217	25
Dingen van belang voor wie de Leer wenst te onderrichten	194	6

SANSKRIET GLOSSARIUM
(In alfabetische volgorde)

ANĀTMAN (zelfloosheid, niet-ik-heid)

Dit is ‘beslist één van de meest fundamentele begrippen in het Boeddhisme. Al wat in de wereld bestaat, alle verschijnselen missen een uiteindelijk, substantieel eigen realiteit. Voor het Boeddhisme, dat de vergankelijkheid van alle bestaande vooropzet, is het vanzelfsprekend te onderlijnen dat dergelijk vergankelijk bestaan geen blijvende substantie kan hebben. Anātman kan eveneens vertaald worden als „zielloosheid”

ANITYA (vergankelijkheid)

Een ander fundamenteel punt in het Boeddhisme. Alle bestaan en alle verschijnselen in deze wereld zijn gekenmerkt door een voortdurend veranderen; niets blijft, zelfs niet voor één enkel ogenblik. Alles gaat ten onder, alles komt in een nabije of verder afgelegen roekomat tot een fataal einde. Dit vooruitzicht is de ware oorzaak van het lijden. Nochtans mag dit begrip van vergankelijkheid niet enkel bekeken worden vanuit een pessimistisch of nihilistisch standpunt, vermits eveneens vooruitgang en voortplanting manifestaties van de voortdurende veranderlijkheid zijn.

BODHISATTVA (Wezen gericht op verlichting)

Oorspronkelijk werd deze term gebruikt om Gautama Siddhārta aan te duiden vooraleer hij de Verlichting had verwezenlijkt. Na de opkomst van het Mahāyāna Boeddhisme werden alle wezens die naar Verlichting streven hiermee aangeduid. Tenslotte werden ook wezens die zich inspinnen om de anderen naar de Verlichting te leiden door middel van het Grote Mededogen, symbolisch gepersonaliseerd als Bodhisattva’s: Avalokiteśvara (Kwannon), Kṣitigarbha (Jizō), Mañjuśrī (Monju) zijn slechts enkele van de best gekende Bodhisattva’s.

BOEDDHA (de Verlichte)

Oorspronkelijk werd deze benaming gebruikt om Gautama Siddhārta (Śākyamuni), de Stichter van het Boeddhisme, aan te duiden, vermits hij zowat 2.500 jaar geleden in India de toestand van Verlichting

verwezenlijkt heeft. Het einddoel voor alle Boeddhisten, welke ook de school of richting zij waartoe ze zich bekennen, is een ‚Boeddha’ te worden. Het is door het verschil in de middelen en praktijken om dit doel te bereiken dat het Boeddhisme verdeeld is in diverse stromingen en scholen. In het Mahāyāna Boeddhisme kent men naast de historische Boeddha Śākyamuni, ook nog talrijke niet-historische Boeddha’s, als b.v. Amitābha (Amida), Mahāvairocana (Dainichi), Bhaiṣajyaguru (Yakushi), enz., welke over’t algemeen opgevat worden als symbolen van de Boeddhistische leringen. Onder invloed van een begrip in een zekere opvatting van het Reine-Landtype in Japan, nl. dat een afgestorvene na geboorte in het Reine Land een Boeddha wordt, wordt deze term („hotoke” in het Japans) vaak gebruikt voor overledenen.

DHARMA (Leer, wetmatigheid)

Is de Leer uiteengezet door de Verlichte, de Boeddha. Men kan drie types van kanons in de Leer onderscheiden: de Sūtra’s, de Leer zoals onderricht door de Boeddha zelf, de Vinaya (disciplineregels door de Boeddha aangeraden) en de Abhidharma of ‚uitbreiding van de Leer, de commentaren, besprekingen en verhandelingen over de Sūtra’s en de Vinaya, in latere tijden door leermeesters en geleerden uitgewerkt. Deze drie samen worden de Tripiṭaka genoemd. De Dharma is één van de Drie Kostbaarheden van het Boeddhisme.

KARMA (handeling en, daden)

Ofschoon de oorspronkelijke betekenis van deze term gewoonweg ‚daden’ betekent, heeft hij, ten opzichte van de wet van de oorzakelijkheid de bijbetekenis verworven van een soort kracht die optreedt als gevolg van een handeling die in het verleden gedaan is geworden. Dit komt hierop neer dat elk van onze handelingen oorzaak is van later goed of kwaad, lijden of vreugde, naargelang van de aard van de handeling. Hierdoor wordt onze toekomst beïnvloed; deze kracht wordt dan ‚het Karma’ genoemd. Bovendien wordt aangenomen dat wanneer een goede daad herhaald wordt, er een gunstige kracht wordt verzameld, welke op een later tijdperk een gunstige uitwerking op ons

bestaan zal hebben. Men neemt aan dat er drie soorten van karmische werkingen zijn: fysische (handelingen van het lichaam), orale (handelingen in woorden) en mentale (handelingen in de geest verricht).

MAHĀYĀNA (het Grote Voertuig)

In de loop van de evolutie van het Boeddhisme ontstonden er twee stromingen: het Mahāyāna en het Theravāda (of Hīnayāna). Het Mahāyāna Boeddhisme verspreidde zich over Tibet, China, Korea, Japan, Vietnam, enz. terwijl het Theravāda zich vestigde o.m. in Myanmar, Sri Lanka, Thailand, enz. Mahāyāna betekent, Groot Voertuig', d.i. een voertuig groot genoeg om alle lijdende wezens in deze wereld van lijden en dood te bevatten ten einde ze alle zonder onderscheid en zonder discriminatie te voeren naar de Uiteindelijke Verlichting.

NIRVĀNA (uitdoving, de volkomen vrede)

Letterlijk betekent dit woord: ‚het uitdoven, het blussen, het uitwaaien'. In het Boeddhisme heeft deze term de betekenis van de uitdoving van alle menselijke belevingen en driften, dankzij zekere praktijken en meditatievormen gebaseerd op de Juiste Wijsheid. Wie de toestand van nirvāna heeft erwezenlijkt, wordt een Boeddha genoemd. Gautama Siddhārta bereikte deze toestand en werd een Boeddha toen hij 35 was. Nochtans wordt algemeen aangenomen dat hij de toestand van volkomen vrede slechts verwezenlijkte bij zijn heengaan uit deze wereld, omdat er steeds resten van menselijke belevingen blijven bestaan zolang er een fysisch lichaam bestaat.

PĀLI (een taal)

Dit is de taal waarin de Theravāda geschriften bewaard warden. Meestal wordt aangenomen dat de Pāli-kanon de oudste nog bestaande Boeddhistische kanon is. Pāli is een ‚prakriet' d.i. een dialect van het Sanskriet; er is dus geen groot verschil tussen beide talen: Dharma in het Sanskriet geeft Dhamma in het Pāli; Nirvāna in het Sanskriet is Nibbāna in het Pāli, enz. Zie ook ‚Sanskriet’.

PĀRĀMITA (oversteken naar de andere oever)

„Naar de andere oever oversteken” betekent het Boeddhaland bereiken dankzij het beoefenen van de diverse Boeddhistische praktijken. Gewoonlijk worden de zes volgende praktische disciplines (of ‚deugden’) beschouwd als de middelen om vanuit deze wereld van geboorte-en-dood over te steken naar de wereld van de Verlichting: Gave, Zedelijkheid, Geduld, Volharding, Concentratie en Wijsheid. In Japan zijn de traditionele „Higan”-weken in de lente en in de herfst afgeleid van dit Boeddhistische begrip.

PRAJÑĀ (Wijsheid)

Een van de zes Paramita’s. De volkomen geestelijke faculteit die het mogelijk maakt zonder feilen ware aard der dingen te doorgronden en te onderscheiden wat waar en wat onwaar is. Wiedeze Wijsheid verwerft, is een Boeddha. Deze Wijsheid is niet te verwarren met het gewone menselijke verstand.

SAṄGHA (de Boeddhistische Gemeenschap)

Bestaat uit de monniken, nonnen, de mannelijke leken en de vrouwelijke leken. Aanvankelijk bestond de gemeenschap uit huisloze (d.i. zwervende) monniken en nonnen. Met het omen van het Mahāyāna werd eenieder die streefde naar het Bodhisattvaschap beschouwd als een volwaardig lid van de Boeddhistische Gemeenschap, ongeacht of hij monnik of leek was. De Saṅgha is een van de Drie Kostbaarheden van het Boeddhisme.

SANSKRIT (een taal)

De klassieke literaire taal van het oude India; is een Indoeuro-pese taal, onderverdeeld in het Vedisch en het Classieke Sanskriet. Vele geschriften van de Mahāyāna-traditie werden geschreven in een bijzondere stijl van deze taal: het Boeddhistisch Hybride Sanskriet.

SAMŚĀRA

(de wereld van geboorte-en-dood, de lijdenswereld)

De voortdurende herhaling van geboorte, lijden en dood, vanaf het verste verleden doorheen het heden tot in de verste toekomst, doorheen de Zes Rijken der Illusie: het Rijk der Hellewezens, het Rijk der Hongergeesten, het Dierenrijk, het Rijk der Demonen, het Mensenrijk en de Godenhemels. Zolang men de Verlichting niet verwezenlijkt heeft, blijft men gekluisterd aan dit Rad van geboorte-en-dood. Wie zich eruit bevrijden kan, is een Boeddha.

ŚŪNYATĀ (leegheid, substantieeloosheid)

Niets heeft een eigen bestaan of een eigen substantie: dit is één van de fundamentele concepten in het Boeddhisme. Aangezien alles in de lijdenswereld afhankelijk is van oorzakelijkheden, kan niets enkel op zichzelf bestaan; er is dus geen blijvend ‚ego‘ als substantie voor het bestaan. Dit betekent evenwel ook niet dat ‚er niets zou bestaan‘. Elk wezen bestaat, maar bestaat enkel in relatie tot een ander wezen. Het bestaan is een betrekkelijk begrip. Daarom is het verkeerd te geloven dat één of ander begrip of concept of ideologie alleen en absoluut zou zijn. Deze leerstelling wordt hoofdzakelijk uiteengezet in de Wijsheid (Prajñāpāramitā-teksten) van het Mahāyāna Boeddhisme.

SŪTRA (Leerredenen)

De weergave van Boeddha’s onderricht, naar de woorden die hijzelf zou uitgesproken hebben. Sūtra betekent oorspronkelijk ‚streng, snoer‘, als leidraad doorheen de talrijke en moeilijke onderdelen van religieuze studie. Is een onderverdeling van de Tripiṭaka.

THERAVĀDA (de Weg van de Ouderen)

Soms ook ‚Hīnayāna‘, het Kleine Voertuig, genoemd, wat evenwel niet hetzelfde is. De zuidelijke traditie van het huidige Boeddhisme wordt gewoonlijk met deze term bedoeld. ‚Thera‘ betekent ‚de oudere

(monnik)'. Dit is de school van de Ouderen, welke historisch gesproken verwijst naar de groep van conservatieve monniken die een strict en letterlijk naleven van dedisciplineregels vooropzetten, dit in tegenstelling tot de meer liberale, progressieve monniken en leken die meer belang hechtten aan de geest van de Leer, een opvatting die later zou uitmonden in het Mahāyāna. Men neemt aan dat deze tegenstelling van twee stromingen in de Boeddhistische Gemeenschap reeds vroeg na het heengaan van de Boeddha plaats vond, toen een zekere Mahādeva, een progressief monnik, aandrong op een vrijere interpretering van sommige voorschriften. Hiermeen ontstond de splitsing tussen Theravāda en Mahāsāṃghika, waarvan men aanneemt dat het aan de bron van het Mahāyāna ligt.

TRIPITAKA (de Drie Manden)

De drie onderverdelingen van de Boeddhistische geschriften. Deze zijn: de Sūtra's, met de Leerredenen door de Boeddha uitgesproken; de Vinaya of de disciplineregels voor monniken en nonnen; en de Abhidharma, verhandelingen en commentaren over de Boeddhistische Leer. Later werden ook de geschriften van Chinese en Japanse priesters en leermeesters in de Tripitaka opgenomen.

BUKKYO DENDO KYOKAI STICHTING TER
BEVORDERING VAN HET BOEDDHISME EN
VERSPREIDING VAN
„DE LEER VAN DE BOEDDHA”

Wanneer men een beschrijving wil geven van de Bukkyo Dendo Kyokai (Buddhist Promoting Foundation, in het Nederlands Stichting ter Bevordering van het Boeddhisme), is het onvermijdelijk dat dient gesproken te worden van een merkwaardig Japans zakenman: de Heer Yehan Numata, oprichter van de Mitutoyo Manufacturing Company.

Meer dan 50 jaar geleden stichtte hij deze maatschappij voor het produceren van precisie-instrumenten. Zijn diepe overtuiging op zakengebied was dat commercieel succes afhankelijk van een harmonische verhouding tussen Hemel, Aarde en Mens en dat de menselijke geest enkel kan vervolmaakt worden door een uitgebalanceerde samenwerking van wijsheid, mededogen en moed. Hij poogde deze gedachtengang te verwezenlijken in de zin van de technische volmaaktheid van de meetinstrumenten die hij vervaardigde, maar ook bij de verrijking van de menselijke geest.

Het is zijn diepe overtuiging dat wereldvrede enkel mogelijk is door vervolmaking van de menselijke geest, hetgeen kan verwezenlijkt worden dankzij de Leer van de Boeddha. Het is om die reden dat hij, naast de zorg voor zijn onderneming, zich sedert meer dan 50 jaar heeft ingezet voor het verspreiden en moderniseren van Boeddhistische muziek, evenals voor het ruimer bekend maken van Boeddhistische beelden en ook van de Leer zelf.

In december 1965 richtte hij met eigen fondsen een wettelijk erkende stichting op, waarvan het doel omschreven werd als het verspreiden van het Boeddhisme en meteen ook bijdragen tot het bevorderen van de wereldvrede. Deze „Bukkyo Dendo Kyokai” verkreeg hierdoor een wettige persoonlijkheid als stichting van openbaar nut.

Wat kan er zoal gedaan worden om de Leer van de Boeddha heinde en verre te verspreiden, op zo'n schaal dat elk mens in de gelegenheid gesteld wordt te genieten van het Licht van zijn Grote Wijsheid en Groot

Mededogen? Het is de taak van de Bukkyo Dendo Kyokai voor dit probleem de gepaste oplossing te zoeken, overeenkomstig de uitdrukkelijke wil van zijn oprichter.

Om het kort te zeggen: elke mogelijke inspanning voor het verspreiden van Boeddha's leer ligt in de lijn van de taak die de Bukkyo Dendo Kyokai op zich genomen heeft.

Dit boek, „De Leer van de Boeddha”, is de vrucht van onze overwegingen betreffende de religieuze geschiedenis van ons land. Ofschoon wij zeer trots zijn op de verwezenlijkingen van onze Japanse Boeddhistische cultuur, hebben we immers kunnen vast-

stellen dat er in het Japans nauwelijks iets gepubliceerd is geworden dat het Boeddhisme in bredere, algemene zin behandelt.

Dit boek wil een geestelijk voedsel zijn voor eenieder die het in handen krijgt. Het werd derwijze opgevat dat wie het ook maar wil, dit boek kan bewaren op zijn werk- of nachttafel of het steeds bij zich kan dragen, waardoor het geestelijke Licht hem voortdurend tot nieuw leven kan brengen.

Ofschoon dit boek beslist niet zo volmaakt is als wij het graag zouden hebben, toch is deze uitgave van „De Leer van de Boeddha” het resultaat van lang werken, van de samenwerking en de inspanningen van heel wat mensen, met de bedoeling tegemoet te treden aan geestelijke behoeftes van de hedendaagse mens, onder de vorm van een gemakkelijk te lezen en toch betrouwbare inleiding tot het Boeddhisme. In diezelfde geest wil dit boek ook een praktische leidraad en een dagelijkse bron van inspiratie en waarheid zijn.

Het is het oprechte verlangen van de Stichting ter Bevordering van het Boeddhisme, dat er eens een dag komt waarop zoveel mogelijk gezinnen dit boek zullen bezitten en lezen, en dat zoveel mogelijk van onze medemensen vertrouwd zullen zijn met het Licht van de Grote Leraar.

Commentaar van onze lezers is steeds welkom. Wees dus niet beschroomd om aan de Bukkyo Dendo Kyokai uw opmerkingen, bemerkingen, waardering of afkeuring te schrijven!

For further information, Please contact your nearest BDK office.

JAPAN:

BDK JAPAN (BUKKYO DENDO KYOKAI)
3-14, Shiba 4-chome, Minato-ku, Tokyo 108-0014
Tel: +81(3) 3455-5851 Fax: +81(3) 3798-2758
E-mail: bdk@bdk.or.jp <http://www.bdk.or.jp>

NORTH AMERICA:

BDK AMERICA 1675 School Street, Moraga CA 94556, U.S.A.
Tel: +1(925) 388-0067 Fax: +1(925) 388-0331
<http://www.bdkamerica.org>

BDK HAWAII 1757 Algaroba Street, Honolulu, HI 96826 U.S.A.
Tel: +1(808) 942-1511 Fax: +1(808) 942-2622
E-mail: bdkshi@hotmail.com <http://www.bdkhawaii.com>

BDK CANADA c/o Mitutoyo Canada Inc. 2121 Meadowvale Blvd.
Mississauga, Ontario L5N 5N1 CANADA
Tel: +1(905) 821-1261 Fax: +1(905) 821-4968
E-mail: honjo@bdkcanada.com <http://www.bdkcanada.com>

CENTRAL AMERICA: BDK MEXICO

(ASOCIACIÓN PROMOTORA DE BUDISMO)
Prolongación Eugenia No. 17, Colonia Nápoles,
Delegación Benito Juárez, CDMX, C.P. 03810, MÉXICO
Tel: +52(55)5669-1088 / +52(55)5669-1089
E-mail: bdkmexico@prodigy.net.mx

SOUTH AMERICA: BDK SOUTH AMERICA

a/c Mitutoyo Sul Americana Ltda.
Rodovia Índio Tibiriçá 1555, BAIRRO RAFFO,
CEP 08620-000 SUZANO-SP, BRASIL
Tel: +55(11) 5643-0006 Fax: +55(11) 5641-3745
E-mail: bdk@mitutoyo.com.br

EUROPE:

BDK EUROPE (EKÖ-Haus der Japanischen Kultur e.V.)
Brüggener Weg 6, 40547 Düsseldorf, Germany
Tel: +49(211) 577918-0 Fax: +49(211) 577918-219
E-mail: bdk@eko-haus.de <http://www.eko-haus.de>

BDK POLAND c/o Mitutoyo Polska Sp.z o.o.
Ul. Graniczna 8A, 54-610 Wrocław, Poland
Tel: +48-71-354-83-50 Fax: +48-71-354-83-55
E-mail: j.ruszkowski@mitutoyo.pl

BDK U.K. c/o Mitutoyo(UK) Ltd. Joule Road, West Point
Business Park, Andover, Hants SP10 3UX U.K.
Tel: +44 1264-353123 Fax: +44 1264-354883
E-mail: BDK.UK@mitutoyo.co.uk

ASIA:

BDK ASIA c/o Mitutoyo Asia Pacific Pte. Ltd.
24 Kallang Avenue, Mitutoyo Building,
Singapore 339415 SINGAPORE
Tel: +65 6294-2211 Fax: +65 6299-6666
E-mail: bdk@mitutoyo.com.sg

BDK TAIWAN 4F., No.71, Zhouzi St., Neihu Dist., Taipei City 114, Taiwan (R.O.C)
Tel: +886(2) 5573-5913 Fax: +886(2) 8752-3267
E-mail: bdktaiwan@yahoo.com

* For countries not included on the above listing, please contact BDK Japan for further information and orders.

和英対照
和文・英文

仏教聖典

Japanese-English
Japanese, English

The Teaching of Buddha

和英対照仏教聖典 第1433版 Japanese-English, 1433rd Printing
和文仏教聖典 第1268版 Japanese, 1268th Printing
英文仏教聖典 第490版 English, 490th Printing

各国語版仏教聖典 / Various editions of The Teaching of Buddha

フランス語	French	オランダ語	Dutch
ポルトガル語	Portuguese	トルコ語	Turkish
スペイン語	Spanish	タイ語	Thai
インドネシア語	Indonesian	ロシア語	Russian
ネパール語	Nepali	チベット語	Tibetan
ドイツ語	German	カンボジア語	Cambodian
イタリア語	Italian	シンハラ語	Singhalese
韓国語	Korean	アラビア語	Arabic
エスペラント語	Esperanto	ギリシア語	Greek
ノルウェー語	Norwegian	ミャンマー語	Myanmar
中国語(簡体字)	Chinese(Simplified)	ウルドゥー語	Urdu
中国語(繁体字)	Chinese(Traditional)	モンゴル語	Mongolian
フィンランド語	Finnish	キルギス語	Kyrgyz
ルーマニア語	Rumanian	スワヒリ語	Swahili
ポーランド語	Polish	ゾンカ語	Dzongkha
ペルシア語	Persian	カザフ語	Kazakh
ベトナム語	Vietnamese	ウズベク語	Uzbek
スウェーデン語	Swedish	ベンガル語	Bengali
タガログ語	Tagalog	マラヤーラム語	Malayalam
デンマーク語	Danish	ハンガリー語	Magyar
セルビア・クロアチア語	Serbo-Croatian	ブルガリア語	Bulgarian
ヒンディー語	Hindi		

オランダ語仏教聖典

昭和60年5月1日 初版発行
令和2年4月30日 第4版発行

発行所 公益財団法人 仏教伝道協会
東京都港区 芝4丁目3番14号
電話 03 (3455) 5851
FAX 03 (3798) 2758
郵便番号 108-0014 振替 00140-2-17450
E-mail : bdk@bdk.or.jp
http://www.bdk.or.jp

印刷・製本 株式会社 廣濟堂